

VELIKONOČNI PONEDELJEK – leto A

Pot v Emavs

In glej, prav tisti dan sta dva izmed njih potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je šestdeset stadijev oddaljena od Jeruzalema. Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo. In medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima. Njune oči pa so bile zastrte, da ga nista spoznala. Rekel jima je: »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?« Žalostna sta obstala in eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleopa, mu je odgovoril: »Si ti edini tujec v Jeruzalemu, ki ne ve, kaj se je tam zgodilo te dni?« »Kaj neki?« je rekel. Dejala sta: »Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom; kako so ga naši véliki duhovniki in poglavarji izročili v smrtno obsodbo in ga križali. Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo odkupil Izrael. Vrh vsega pa je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Vsi iz sebe smo tudi zaradi nekaterih žena iz naših vrst. Ko so bile zgodaj zjutraj pri grobu in niso našle njegovega telesa, so se vrnile in pripovedovale, da so imele celó videnje angelov, ki so dejali, da živi. Nekateri izmed naših so šli h grobu in so našli vse takó, kakor so pripovedovale žene, njega pa niso videli.« In on jima je rekel: »O nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali preroki! Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?« Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih.

Medtem so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. On pa se je delal, kakor da gre dalje. Silila sta ga in govorila: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.« In vstopil je, da bi ostal pri njiju. Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju. In rekla sta drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?« Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi. Govorili so, da je bil Gospod resnično obujen in se prikazal Simonu. Tudi ona dva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha. Lk 24,13-35

... in sta ga spoznala

Velika noč, ki jo kristjani slovesno obhajamo, je bila za učence dan zmede. Žene so šle k grobu. Videle so prazen grob, prestrašile so se angela, ki jim je govoril, da Učenik živi. Ko so šel vse to povedat učencem, pravi evangelist Luka, so se »učencem te besede zdele blebetanje in jim niso verjeli (Lk 24,11).« »Potem je Peter je tekel h grobu,« sledi pripoved: »Sklonil se je in zagledal samo povoje. Nato je odšel domov in se čudil temu, kar se je zgodilo.«

Ko evangelist Luka tako iskreno pripoveduje, kaj se dogaja, doda tudi poročilo o dveh učencih, ki gresta v Emavs. Tudi v njima vse vre. Razpravljata in razpravljata a se ne moreta umiriti. Pomislimo: Kdaj pride spoznanje, da je Gospod vstal? Ne zadoščajo niti razprave, niti pot, ki jo prehodi Jezus z njima. Njuna želja, da bi ga srečala, je tako goreča, da tujca, ki očitno nekaj ve, povabita k mizi. In šele potem pride tisti slovesen trenutek spoznanja: »Ko je Jezus sédel z njima za mizo, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala (Lk 24,30-31).«

Tekanje gor in dol, pa čeprav od 'Božjega groba' do 'Božjega groba', ne zadošča, da bi spoznali Gospoda.

Tudi razpravljanje o njem nas pušča prazne. Celo razpravljanje in obračanje Božje besede se človeka lahko ne dotakne.

Šele ko utrujeni sedemo k Gospodu, ko ga prosimo, da deli z nami kruh, ko nam ta da svoj blagoslov, je prostor za spoznanje. Poglejmo postopoma.

Večer in utrujenost. Dokler so naše moči zadostne, ne potrebujemo Boga. Ko bomo v naporih prešibkih, da bi sami vse storili, je mogoče, da bomo Gospoda iskreno povabili k sebi in ga čisto zares srečali in spoznali.

Kruh. Kruh je več kot to, kar s to besedo pojmujejo danes. Kruh pomeni življenje. Ko ne bomo le sedali za mizo, da poklepetamo, pa čeprav o tako pomembnih stvareh, ko bomo resnično delili življenje z drugimi, šele takrat bo med nas sedel Gospod sam in se nam razodel. Zanimivo je, da sta učenca dovolila tujcu, da deli oz. lomi kruh! Gospod za nas ni več tujec, vendar ali dovolimo, da deli kruh našega življenja, ali dopustimo, da Gospod upravlja z našim življenjem, kot on hoče?

Blagoslov. Pri vsem tem je še blagoslov, milost, ki je vedno od zgoraj. Resnično spoznanje Gospoda, je vedno dar, je sad Božjega blagoslova. Lahko se naprezamo, da bi spoznali živega Boga, a sad, tj. spoznanje, je v celoti odvisen od Božje milosti.

- Prosimo Gospoda v teh velikonočnih dneh, da bi ga znali resnično povabiti k mizam našega življenja.
- Prosimo ga, da bi znali med seboj in z Njim deliti kruh - življenje in ga sprejemati.
- Prosimo ga, da bomo odprti za njegov blagoslov.
- Prosimo ga, da tudi nam odpira oči, da bi ga resnično spoznali.